

Oli vaari vanhanlainen,
paljon vuosia elänyt,
sattumusta kaikenlaista
elon varrella kokenut.
Saanut päivänpaistettakin,
tuntenut sydänsuruja.

Vaikka köyhä maallisista,
oli aarteita kehossa,
hopeata tukka tulvi,
sydän kullasta tekaistu,
timantteina silmät loisti,
hymy leuoilla lepäsi.

Eipä koskaan vimmastunut,
suutuksissansa vapissut,
sovitellen riidat ratkoi,
puheenparsilla sovitti.
Eipä pannut vaivoiksensa
ivanauruja noloja,
ymmärrystä riitti aina,
pahan muutti hän hyväksi.

Oli vaari kelpo ukko,
eli rikkaasti elämän,
teki kaiken rakkaudella,
aina mielellä hyvällä.
Kunpa kaikki sillälailailla
voisi taivaltaa elämän
oisi varmaan maailmamme
paikka mainio asua.